

Kopriva Nikolett

GYŰJTEMÉNY

a szomszéd kislány szarvasbogarakat gyűjt.
kék-zöld páncélzatuk olykor
megcsillan az ablaküvegen.

a babonás falusiak eltaposnak
minden rovert.
csak a haldoklók mellől
nem tudják kisöpörni, állandóan
előjönnek a parketta alól,
bemásznak az elsárgult
ágyneműhuzatba.

nem beszélnek róluk,
istenről sem,
pedig az ördög ezer alakban
járkál közöttük.
talán ezért akarja ez a kislány
öntudatlanul is
felnevelni a halált.
nappal ágya alá rejti.
amikor hazaér az iskolából,
hosszasan mesél
apjáról, aki magában beszél,
mióta visszajött a keleti frontról,
az elvadult macskákról,
melyek bármelyik utcasarkon
felbukkanhatnak,
és Szűzanyáról,
aki csak áll a templomkertben,
hiába kér tőle bárki bármit,
nem tesz csodát.

PAPÍRVÁROS

elköltözött a kísértet a kertből,
magával vitte a rózsabokrot,
melynek tövében
délutánonként sziesztázott.
olykor megjelenik
a szürke szobasarokban
üveg vörösborral a kezében,
leül az embernagyságú
Klimt-másolat alá,
kortyolgatva magyarázza, hogy
vadonatúj téglalakásokban laknak,
és hogy tömegek érkeznek naponta
ruhákkal, bútorokkal,
egy-egy egész házzal a hátukon,
vagy állandó ködökkel viaskodva,
meztelenül, kitüremkedő csontokkal,
fiatal katonák járkálnak
fel-alá fegyvertelenül,
anyjuk után kérdezősködve,
fák tövében alszanak
az árvák, akiket előreküldtek,
de nem jött utánuk senki.
özvegyek bolyonganak
a mindig üres éjszakai
kávéházak között,
melyekben a pincérek
üvegből isszák a konyakot.

az utcák rendezettek.
rendszeresen szállítják
a szemetet, kigyomlálják
a gatz a járda széléről.
a boltban nem pénzzel,
hanem emlékekkel

lehet fizetni.
ha az összes elfogyott,
minden szolgáltatás ingyenes.
hetente egyszer van lomtalanítás.
bár templom nincs a közelben,
valakik valahol
naponta kétszer harangoznak.
ekkor a város
perceken keresztül remeg.

A TÖRPE

életre kelt a törpe a gyűrött papírfecniről.
vázát egy rothadó almacsutkáról
mintáztam, fejét tulipánhagymáról,
végtagjait faágakról.
melegen öltöztettem – bélelt kabát, dupla zokni –,
ne betegítsék meg a hegyi szelek,
melyek órákig süvítenek a házban.
eleinte naphosszat mesélt
dél-amerikai vonatútjairól,
az óceánról, az ausztráliai esőerdőkről,
és hogy hogyan élte túl a spanyolnáthát.
most dézsmálja a hűtőt,
kritizálja a falak színét, a bolyhosodó szőnyeget.

villám hasított a kertben álló körtefába,
pókok lepték el a csillárt.
halottak tivornyáztak a nappaliban,
szétdobálták a vodkásüvegeket.
a szomszédok sugdolózva pletykálták –
démon lakik a házban.

a pókok vastag hálót varrtak az ablakra,
belefulladt a fény. a szél sem jött be,

hőség olvasztotta a tárgyakat.
naponta át akartam rendezni a szobákat –
de minden szétfolyt kezem között.
leszaggattam az ablakról a hálót,
idegen hangon hívogattam a szelet.
amint megpihentem,
sötét és meleg lett ismét.
talán megsejtette, hogy bele akarom lökni
a kora reggeli ködbe –
láthatatlanná vált.
de szívverését visszhangozták a falak,
pókok szóltak a hangján,
lélegzetvételeit utánozták a növények.
rám fonódtak, szorítottak.
elátkoztam minden gatz,
téptem-vágtam őket.
de újra és újra visszanőttek.
többé nem tudtam mozdulni.

a dagadó köd befolyt a kulcslyukon,
leszakította az ablakra szőtt pókhálót,
maga alá gyűrte a tárgyakat,
falakat és szobákat.
csak a törpe körvonalait kerülte el.
a konyhaasztal előtt ült.
hangomon kritizálta a falak színét,
a bolyhosodó szőnyeget.

SIVATAG

Nagyanya folyton azt bizonygatta,
előző életében Észak-Afrikában élt,
balkonjáról ellátott a Szaharáig.

Amikor meghalt, természetes strucc
költözött a kertbe.
Éjjel egygyé olvad a földdel.
Egész nap a cseresznyefa alatt
pihen, figyel, ahogy ki-be járunk
az udvaron,
gondozzuk a virágskertet,
felvesszük nagyanya ruháit.
Ha magunkkal viszünk valamit
a tárgyak közül, felemelkedik,
szárnyaival csapkod.
Fekete tollai fennakadnak
a rózsabokrokon,
a szél az utcára hordja,
látták már a piacon illatozó körték
között, boltok kirakataiban,
a templomkert többszáz éves
kövezetére tapadva.

Olykor bekopognak a szomszédok,
ingerülten mondják,
minden reggel tollak
borítják a szobákat.
Az öreg cseresznyefa már nem bírja el,
lassú korhadásba kezd.
Éjszakai vihar töri ki helyéről,
keresztbe fekteti.
Megközelíthetetlen sziget lesz az
udvar.
A rózsabokrok elporladnak,
helyükön datolyapálmák nőnek.
A strucc felfalja a nyüzsgő
hangyabolyt, lenyeli a díszköveket.
Homokszemcsék jelennek meg
a fekete földben,
napok alatt maguk alá temetik az udvart.
Száras szél tépi a lugast,

felkavarja a homokot,
vörös derengésbe fullad a kert.
Dűnék állnak ott, ahol egykor
nagyanya háza.
A strucc a balkon helyén
rakott fészket, onnan nézi
az összezsugorodott várost.

Arc, 2016